

Сашо Гигов Гиш

КОНЗОЛАМЕНТУМ

Sasho Gigov Gish

CONSOLAMENTUM

СОЗВУЧЈА

Сашо Гигов Гиш
Конзоламентум
Sasho Gigov Gish
Consolamentum

Превод од македонски на англиски јазик
Драган Стојковски

© 2016. Сашо Гигов Гиш и МАГОР ДОО Скопје
Сите права задржани

Издавач
МАГОР ДОО Скопје

За издавачот
Горјан Лазаревски

Главен и одговорен уредник
М-р Павлина Аџи Митреска Лазаревска

Уредник
Владимир Јанковски

Јазична редакција
Дејан Василевски

Техничко уредување
МАГОР ДОО Скопје

Оваа публикација финансиски ја поддржа
Министерството за култура на Република Македонија

ГИГОВ Гиш, Сашо

Конзоламентум / Сашо Гигов Гиш = Consolamentum / Sasho Gigov Gish ;
[превод од македонски на англиски јазик Драган Стојковски]. – Скопје:
Магор, 2016. – 99 стр.; 20 см. – (Едиција Созвучја)

Песни на мак. јазик со напореден препев на англ. јазик

ISBN 978-608-223-538-7

1. Насп. ств. насл. – I. Gigov-Gish, Sasho види Гигов Гиш, Сашо

COBISS.MK-ID 101851402

Сашо Гигов Гиш

КОНЗОЛАМЕНТУМ

Sasho Gigov Gish

CONSOLAMENTUM

2016

Минуциозниот ритуал на Фин Амор (трубадурската „учтива љубов“) ги има сите карактеристики на иницијациониот обред. Не недостасуваат ни претходни инструкции, ни градификацијата на искушението, ни квазипо-божниот допир, ни тајната, ни темата на „симболичната смрт“, проследена со ново раѓање, нова младост која иницијантот го претвора во друг човек. Под превезот на љубовната поезија, трубадурската поезија е посветеничка поезија. Воопшто не е случајно што нејзините посветеници (следбеници) ја нарекуваат Весела наука, затоа што таа е многу повеќе од уметност, таа е спознание просветлено од срцето, таа е Гноза.

Жерар де Сед, *Тајната на Катарите*

Minutious ritual Fin Amor (courtly troubadour love) has all the features of the initiatory rite. It is not missing previous instructions, nor the gradification of the temptation, nor the pseudo-divine touch, nor the secret, nor the theme of “symbolic death” followed by a new birth, a new youth that turns the initiate into another man. Under the veil of love poetry, troubadour poetry is devotional poetry. It is not a coincidence that its initiates (followers) called it Gai Saber, because it is much more than art – it is knowledge enlightened by the heart, it is Gnosis.

Gèrard de Sède, *The Mystery of the Cathars*

„Кон портите на возљубената се приближил еден ашик-дервиш и почукал.
Кој е? – го прашале.
Јас! – одговорил тој.
Тука нема место за мене и тебе – му било возвратено.

Портата останала затворена.

По години и години копнеење ашик-дервишот се вратил и повторно почукал на истата порта.
Кој е? – го прашале.
Ашик-дервишот одговорил – Ти!

Портата се отворила ширум пред него.“

Џалалудин Руми Мевлана

“To the gates of the Beloved an ashik-dervish approached and knocked.

Who is it? – he’s been asked.

It’s me! – he answered.

There is no place for me and you here – was the respond.

The gate remained closed.

After years and years of yearning, the ashik-dervish came back and knocked on the same gate.

Who is it? – he’s been asked.

The ashik-dervish answered – You!

The gate opened wide before him.”

Jalaluddin Mevlana Rumi

КОНЗОЛАМЕНТУМ

El Haqq Fahim ahsan el-Haqiqa
(Само вистината знае што е вистинско)

Наџмудин Кубра

ТИ
Присутност
Заумна
Пра-збор
или само
Избор
пред Изворот
како Да пред Не
тивка
доволно
да се препознае
Сè
во Тоа
што Тој за Големата Таа
Е
силабика строга
зад ритамот бел

Промисла врвна
или случајност

без цел
да се погоди
во Празното
и во огледаното да се осамне
...размножен низ зрак...

CONSOLAMENTUM

El Haqq Fahim ahsan el-Haqiqa
(The Truth it is which knows what is True)

Najmuddin Kubra

YOU
Presence
Recondite
Archi - Voice
or merely
a Choice
In front of the Source
as a Yes in front of a No
quiet
enough
to perceive
All
In What
He to the great She
stands for
a strict syllabics
beyond the white beat

A superb Providence
or a coincidence

with no aim fit
to hit
in the Void
and in the mirror to dawn
...multiplied through a ray...

подалеку од
двојниот предзнак
на Азното
и нејасната хералдика
на ризниците
внатрешни на молкот
и поривот врел
налик на штит
просирно тежок
нурнат во некое
Ноќно Море
оттурнувајќи се
со последните сили
од дното
без здив плутајќи
кон нејасното Горе
голтајќи ги ризиците
да се проговори
и да се замешаат
димензии и времиња
земњи и семиња
и Тоа долу
во Тоа горе што е
да се препознае
огледувајќи се
во Големото Ништо
Точка
и Распрснување на Смеслата
...на Тоа
што некогаш било
Сум
ко.....„Флеб Феникиецот, две недели мртов“...
на дното од Маре Тенебрарум
или само присуство морничаво
и подмолен шум
што тивко телото го јаде

Further away
from the dual foreplay
of the Wealth deployed
And the obscure heraldic
of the inner treasures
of Silence
and the burning urge
shield alike
translucently heavy
plunged
in a Dark Sea
with the last bit of strength
pushing off from
the Bottom
floating breathless
towards Heights concealed
gobbling up the risks
to utter
and to meld
times and spheres
soil and seeds
and That which is down
to recognize
the upper One
mirroring
in the Great None
a Dot
and diffusion of the Meaning
...of That
which once was
|

alike “Phlebas the Phoenician, a fortnight dead”
at the bottom of Mare Tenebrarum
or only a frightful presence
sighing sly
silently eating into my strength

како брановите безмилосни
наивниот брег
и пак кобното прашање
Каде
пред зборовите преплашени
јурнати во бесмислен збег
Логос
Голос
Глас штркнат од Подземна Кула
во ехо од понорно дно
О е совршена Нула
А е Еден
Д е Два
З е Три
заумна присутност
како Да пред Не
Тивка
доволно
да се препознае
Сè
и Тој во Таа
пред кои се одзиваш
ТИ
...зад Буквите
...зад Знаците
...зад Числата
огледувајќи се во
Големото Ништо
во Точка – Почеток
и распрснување на Смеслата
Ти
Кој
или
Која
Си
воомјазен призрак

like the ruthless waves do
into the naïve bank
and the fatal question again
Where to?
before the frightened words
rushed into a pointless decamp
Logos
Glosa
a Voice uttered from a Tower Beneath
with an echo from a deepening bottom
O is a perfect Zero indeed
A is One
T is Two
E is Three
recondite presence
as a Yes in front of a No
quiet
enough
to perceive
All
and He within She
is what you respond to as
THEE
...behind the Letters
...behind the Sings
...behind the Numerals
mirroring
in the Great None
in a Dot – Outbreak
and bursting of the Meaning
You
who Him
or
Her
Is
an eerie spectre

или
во мигновение чудно
созерцан лик
Плод ли си на Умот
покорен на стрвната плот
во поход вивната
похотења блудни
потамина трагајќи
по совршен слик
низ чисти корпускули на свеста
акордирајќи
сознание дамнешно
озарено
до умоблик
или можеби само
еквилибрија е тоа
по работ на прелеста
каде сè во Едно
неминовно се слева
и в миг до дното тоне
и кон врвот се крева
и нема напред
и нема назад
пред примордијалниот крик
распространет кружно
од аскеза
до екстаза
претворајќи се во
Мандорла
околу прекрасниот лик
од огнот
да го пази
што безмилосно гори
и од беспричинскиот страв
во најкревкото што тлее
и призрението
да се надвее

or
a behold semblance
in a strange flash
are you an Offspring of the Mind
bound to the avid flesh
in a foray risen
lustful vices
tracing the night
for a perfect resemblance
through pure corpuscles of consciousness
harmonizing
ancient cognizance
radiant
outflow of sense
or maybe just
an equilibrium it is
on the edge of sinfulness
where all In One
inevitably blends
and sinks to the bottom at once
and climbs towards up again
and there's no forward
nor back
before the primordial yell
outspread cyclic
from askesis
to ecstasy
turning into a
Mandorla
around the wonderful visage
to guard it
from the fire
ruthlessly burning
and from the idle fear
that dwells in fragile things
and to vanquish
the spectre

во сон што те мори
и искушението
Крикот
да се натера да пее...
...Тробар Клуз
Торбар тропа
на порта
Тревар вревата
од сонот
да ја прати в згон
Иш над Окситанија
Ај над Каркасон
со Клуч-Трева под јазикот
одопаку чита тропи
за зборот со познато значење
во другиот да се стопи
обесмислен навидум
за миг да се вклопи
во звучно едначење
сковано во мукла рима
за да може да го зауши
само Таа клуч што има
и пораки тајни прима
и значења скришни лови
од Тој што со леутот
пред Неа славослови
...Пред
или За
Присутноста
Заумна
како Да пред Не
замрсувајќи ја
смыслата на певот
и на Тоа
што навидум
опеано Е...
...за Таа

in a dream ill-turning
and the temptation
to urge the Yell
to sing...
...Trobar Clus
Beggar rings
the door-bell
for the dreaming Weed Man
to expel
the uproar and be gone
above Occitania
above Carcassonne
with Key-Weed under the tongue
reading tropes from afar
for the word with a well-known meaning
with the other one to melt
growing dark, it would seem
but at a glimpse it aligns
in a sonic equalizing
forged in mum rhymes
so only She that holds the key
could comprehend him
and secret messages she finds
and hidden meanings she hunts
from Him that blesses her
with a lute in front
...Before
or For
the Presence
Recondite
as a Yes in front of a No
obscuring
the meaning of the song
and of That
which Is
seemingly sung for...
...for She

што клучот го има
да може да го
разбере
и тивко да го
одбере
Тој што знакот го носи
Enseigner
...во мирисот
на билка ретка од Истокот
...во развеаните коси
или во движењата смерни
и префинетиот збор...
пред Убавината
на тешки искушенија ставен
немо пред Неа
прогласен за *Fenhedor*
...оној што се претвора...
претопувајќи се
од олово до злато
мета(л)ноиа
преумување на металот
од истопление
до иступление
во облото се преобразува
и во огледало алхемиско
од заробен поглед
растопен во жива
од каде Таа
Убавината
загадочен смев одразува
и магмата ја преобразува
во пев
зад кој ново искушение се скрива
за вљубениот
... *Pregador*...
...Оној што се моли...

that holds the key
could
understand
and quietly
choose
the One with the sign to bear
Ensigner
...in the scent
of a rare herb from the East
...in the windblown hair
or in the elegant motions
and the word fine-drawn...
in front of the Beauty
put to heavy temptations
mum in front of Her
a proclaimed *Fenhedor*
...the one that converts...
remelting
from led to gold
meta(l)noia
re-devising of metal
from melting
to exalting
becoming round
an alchemic mirror
from a stranded gaze formed
in mercury molten
from where She
Beauty
a baffling laughter throws back
and the magma is transformed
into a chant
behind which a new temptation is holden
for the enamoured
...*Pregador*...
...the One that begs...

и распеан коленичи
пред нејзиниот Двор
по заклучената порта
со Заклучен Тропар
тропа
со надеж да биде услишен
и од Големото Ништо
во Малите Нешта
во поривот доброволно стишен
раководен од рака
во искуството на Нежноста Вешта
да осамне пред Неа
од претставата за себеси лишен
и конечно проблеснат
од внатрешен взор
да стане
Entendedor
...Оној што сфаќа...
и сеќавањето
зад преобразби низ пламен
го враќа
пред величенствениот Атанор
Fenhedor
взор
Pregador
двор
Entendedor
збор
...надраснувајќи го Она
што некогаш негде
беше
било
Сум
низ Фин Амор

and kneels singing
in front of her Court
on the locked door
with a Locked Trope
knocks
to be heard he hopes
and from the Great None
in the Small Some
in the deliberately silenced urge
managed by a hand
Tender and Experienced one
to dawn before Her
from the self-imagery purged
and finally blessed
by the inner gloat
to become
Entendedor
...the One that comprehends...
and through flaming changes to come
he sends
the remembrance
back before the Great Atanor
Fenhedor
inner gloat
Pregador
court
Entendedor
word
...outgrowing That
which somehow once
had
been
I
through Fin Amor

до Опус Магнум

во Љубовта воскреснат
над законот крут
Дамата славејќи ја
низ Тропи возвишени
на пат долг низ себе
од *Ensigner* до

Drut

...Оној чии молби
се конечно услишени...

за да стане

Celar

...во тајноста смирен...

и да остане

Domnei

...на својата Дама
засекогаш верен...

...на Таа...

загледана во плимите
што одбројува

Сама наспроти Морето

како Да пред Не

тивка доволно

да препознае сè

зад ударот на брановите

зад повторливоста на римите

значењето го удвојува

на Присутноста Заумна

зад монограмите

зад псевдонимите

загадочна историја скрива

...за Љубовниците храбри

исчезнати дамно

to Opus Magnum to rise

resurrected in Love
above the cruel rules
glorifying the Lady
through Tropes unheard
on a long way within
from *Ensigner* to

Drut

...the One whose wishes
are finally heard...
to become

Celar

...in secrecy measured...
and remaining

Domnei

...devoted forever
to his Lady's pleasure...

...to Her...

who gazing upon the high tides
counts down

Alone against the Sea
as a Yes in front of a No
quiet enough
to perceive all

beyond the wipe of the waves
beyond the recurrent rhymes
she doubles the means
of the Presence Recondite
beyond monograms
beyond pseudonyms
mysterious history hides
...for the brave Lovers
long time gone

и за Љубовта
што за нив сведочи немо
засекогаш жива
засекогаш жива
плива ехо зад Монсегир...

„....мојот прекрасен стрелец
од Лорак
за кого ја чував
ноќната радост врела
ме рани преку Гејак
и в срцето мое
е неговата стрела
Но прекрасно боли
погодокот негов
та со најблиските негови
останав во Сесак
во Сината Вечност
загледана од брегов
од Кастел де Фанжо
одбројувајќи ги плимите
Сама наспроти Морето“

Esclarmonde de Foix

како Да пред Не
во заумен обид
за отклучување на римите
на Албите
и Тробарите
каде секогаш
некоја прекрасна
Дама
се едначи со
проклетството
„засекогаш сама“

and for their Love
a mum testimony
forever alive
forever alive
a floating echo in Montsègur skies...

“...my wonderful archer
from Lorak
for whom I kept
the heated delight in the shadow
wounded me across Geyak
and in my heart
is his arrow
But how wonderfully hurts
the strike of his bow
so with those dearest to him
I stayed in Sesak
in the Blue Eternity
stared from ashore
from Castel de Fango to peek
counting down high tides
Alone against the Sea”

Esclarmonde de Foix

as a Yes in front of a No
in a recondite try
to unlock the rhymes
of the Albas
and Tropes
where evermore
some wonderful
Lady
equals
with the damnation
“alone forever”

...за некого Беатриса...
...Блажена вон овој свет...

за некого Еман
...мила и привлечна небаре магнет...

за некого Конзоласион
...утеха примена
низ профетски сон...

за некого Ермесен
...Таа што нема пород...
но што светлината ја препораѓа
множејќи ги
низ тивки плими
значењата на зборот
посветен
и заветен
на Црквата на Љубовта

.....а Љубовта на искра е налик
мигум што осветлува сè
и пламенот див нејзин
се околу пали
Чујте и почујте!
одвај ве докоснал
а мирис на пожар
се сеќава во сè
Љубовта со претворања
е полна
Таа Медот го цеди
а Восокот
на страна го става
Чујте и почујте!
Штом в неволја

...Beatrice to some...
...outworldly blissful

Eman to some
...magnet alike, sweet and wishful...

Consolacion to some
...comfort drawn from
the dream of what's to come...

Ermessen for some
...She which gave no birth...
but the one rebirthing the light
through silent tides
multiplying
the meanings of the word
devoted
and vowed
to the Church of Love

“...Love resembles a sparkle
Enlightening all at a glimpse
And her wild flame
ignites all around
Oyez!
A sudden touch
and smoke smells
it seems
Love in all
is false
She drains the honey
but the wax
aside she leaves
Oyez!
When unpleasantness

мигум се најде
‘Ко расплакан леут
в тажаленка се вдава“

Маркабру

...низ Тровар Клуз
Тревар се скри
Скарамуш
Де Маркарби
...загадочни шифри
заклучени зад рими
и девствено празен
Свет Калеш
Нов Космос
подготвен да прими
и да го размножи
... Liber Scoretue...
е напишана
на шест по шест
козји кожи
Скиваш – Муклес
Тајната Книга
на шест по шест
Скиваш – Муклес
Тајната Вечера
и лебот наш натсуштен
на шест по шест
Скиваш – Муклес
... Panem nostrum superstantiorum...
шест по шест
Скиваш – Муклес
Палимсест
Една врз Друга
Една врз Друга
Една врз Друга
... Amor coma la beluga

suddenly finds Her
As a weeping lute
she grieves”

Marcabru

...throughout Trobar Clus
a Weed Man hid
Scaramouche
De Marcabru
...baffling codes
locked behind rhymes
and maidenly empty
Sacred Chalice
ready to hide
a New Cosmos inside
to multiply
... Liber Scoretue...
is written
on six times six
goatskins
Shush if you Dig
the Secret Book
on six times six
Shush if you Dig
the Secret Supper
and our bread superstantial
on six times six
Shush if you Dig
...Panem nostrum superstantiorum...
six times six
Shush if you Dig
Palimpsest it is
One over the Other
One over the Other
One over the Other
...Amor coma la beluga

D'un cop met foc ala bruga
E la flamba
ven caluga...

D'un cop met foc ala bruga
E la flamba
ven caluga...

„О Љубов... ти си сенка на брилијантната светлина
а светот е сенката твоја
јас твоја сенка сум,
а видел ли некој
светлината од сенката одвоена да биде?
Понекогаш сенката се движи
со светлината барабар
а напати низ неа исчезнува и иде
глеј Бог врви до твоето рамо
и светлината сета во него нурната тлее
време е и сенките да засветат
секоја сенка да почне да грее
сенката светлина збира
и божјите зраци ги влече силно да се шират.
Вљубениот и Возљубениот се како огледало еден на
друг
образот во одразот на другиот се всира
и одразите во круг се множат
додека такво огледало не станеш
Вљубен да те наречам јас не ќе можам.“

Џелалудин Мевлана Руми

„Двајцата љубовници во овој гроб лежат
чекајќи воскресен лет
од утробата на гробната тма
верни во разделеноста
вистински во љубовта
под ист шатор се на горниот свет“

Приказна за Лејла и Меџнун, Низами

“Oh Love... you are a shadow of a brilliant
light
and this world is your shadow
I am your shadow.
Who has ever seen light
be separated from its shadow?
At times the shadow is moving
by its side,
at times it vanishes inside the light.
Look, God is walking by your side
and lost in him is all the light
it is shadow's turn to shine
it is shadow's turn to shine
the shadow is extracting light
it is pulling God's light to become bright.
The Lover and the Beloved are like a mirror
for each other
one is the cause for the other's effect.
Unless you become that mirror
we can't call you a lover.”

Jalaluddin Mevlana Rumi

“Two lovers lie awaiting in this tomb
Their resurrection from the grave's dark womb.
Faithful in separation,
true in love,
One tent will hold them
in the world above.”

Story of Layla and Majnun, Nizami

Таа сум
А која сум
Името ми значи темнина
најцрна темница
но благословена
зошто Пророкот се беше родил
во таа најцрна ноќ
Лејла
со име на божица
Сум
Птица
Лет низ Празното занесен
и Вечна Есен
што низ Љубовта ми гори
Феникс ли во копнеж суден да гине
и пепел кружна зад вековите
што за тоа проклето чекање збори
во Разделеноста
Сум
најцрна темница
засекогаш слетана птица
Сум
во залудноста на чекањето
по Тој што себеси се изгубил
во барањето причина
или во причината нејасна
се вљубил
болно раздавајќи се
бескрајна зафаќа кружност
во невремето зад мене
и брои
и недобројува
вљубена во оддалеченоста сум
Пустинска Роза
од копнежи нема

I am She
But who is me
My name means darkness
blackest darkness
but blessed
for the Prophet has been born
in that blackest night
Layla
with a goddess name conferred
I am
A Bird
bemused Flight through Emptiness
and Autumn Timeless
through Love that burns
longing Phoenix is it, doomed to die
and circled ash before the ages
speaking of that waiting cursed
in the Separateness
I Am
blackest darkness
a landed bird always
I Am
in the futility of waiting
for Him that has lost himself
in the search for cause
or in the cause obscured
in love he fell
sorely dispensing
infinite roundness engages
in the gale behind myself
and counts
and miscounts
amoured in the distance I am
a Desert Rose
due to longing tongueless

сред молк смртен
што низ мене
пустината
во привиди ја бои
и обзема...
Ego sum, qui sum
Сум
Бев
Чуден цвет
во росата утринска вљубен
и Сокол бев
што гордо
по небана левантски плута
сега во помрачен свет
длабоко изгубен
призрение сум
што низ пустината лута
и неземно тажен
истура пев
Јас персиски Орфеј
и убавец во сонцето загледан
Бев
и сонце вљубено во огледот свој
во слепо едначење
во злокобен час
Тој Без Себе
Сум
Без Неа Јас
и глас што зад прозирното
зад црното
прогонува
а Лејла знам
далеку некаде
разболена сонува
чуден левантиски цвет

amidst a deadly mum
which through me
dyes the desert
in mirages
and overtakes...
Ego sum, qui sum
I Am
I Was
a Strange bloom
in love with the morning dew
and a Falcon I was
that proudly
in Levantine skies floats
now in a murked world
profoundly without a clue
a spectre I am
through the desert that roams
and unearthly sad
spills out a verse
a Persian Orpheus
and a gorgeous man stared at the sun
I Was
and a sun in love with the reflection of his own
in sightless equalizing
at an ill-omened hour
He Without Self
Am
I Without Her
and a voice that behind the translucent
behind the black
hunts down
and Layla, I know
somewhere far away
dreams unsound
a strange Levantine bloom

во росата утринска вљубен
и убавец во сонцето загледан
во прозирното
во окото
во црното
длабоко изгубен
без себе
а со Неа
Сум
Меџнун
од привид
нетукашен
следен
...зошто по Патот – Љубов
по мостот Сират
ко влакно тенок
ко сечило остар
до Бога стига
само Еден

Ego sum, qui sum
Тој сум
што за љубовта пее
или дел од певот сум
што пред мене
ко пустински подзема здив
и полудеан бдее
над нејасната промисла
за потеклото на гревот
во повит од чемер
зараснат и див
меѓу сверовите
свер сум
заспан за светов
другаде некаде жив

in love with the morning dew
and a gorgeous man stared at the sun
in the translucent
in the eye
in the black
profoundly without a clue
without self
but with Her
I Am
Majnun
haunted
by a spectre
not from around
...since on the Path of Love
on the bridge of Sirat
thin as a hair
sharp as a blade
to God may come
only One

Ego sum, qui sum
I am He
of love that chants
or part of the chant I am
that in front of me
undertakes like a desert flow
and mad stands in vigilance
over the obscure providence
of the origin of sin
wrapped in anguish
wild and overgrown
amongst the beasts
a beast I am
asleep for this world
somewhere else born

смрт сум чиста
спознание конечно
на некој божјак луд
и исход сум
на трагање вечно
по Целината
која ја допреш ли
исчезнува во витли
и со себе подзема
во движења кружни
низ мене
низ неми песочни планини студ
а ни зад нив
ја нема
...да би крај да најде и спас
низ планински еха
скита ко глас
и час чека
за препознавање со Едното
и вели
умри за мене
и испиј ме низ око
и спиј
во мене
будна
и не нужно блудна
и сè нека занеми
во мојата насмевка чудна
и сè нека зајде
почетокот во круг
крајот ќе го најде

pure death I am
a final cognizance
of some God's fool
and outcome I am
of an eternal quest
for the Whole
that disappears in whirls
if you touch it
and undertakes
in cyclic motions
through me
through sand dunes, mum and cool
but nor behind them
she's there
...through mountain echoes
searching for redemption in the end
roams like a voice
waiting for the hour meant
for recognition with the One
and says
die for me
and through eyes drink me up
and sleep
inside me
awake
lustful, but not by fate
let all keep silence
in my smile estranged
let all set down
in a circle the end
by the beginning will be found

Еден друг Меџнун
во едно друго време
на една друга Лејла
и подарил клуч
за заџданата
на која неправедно
била осудена
во отсуство
на отсуство
INDICTA CAUSA

One other Majnun
in one other time
to one other Layla
 gifted a key
 for the dungeon
to which unfairly
she was convicted
 in absence
 of absence
INDICTA CAUSA

ОТКЛУЧУВАЊЕ

Над себе
на мечот Зулфикар
седам
најситното
од највисоко
како Накшибанд
го гледам
Кругот
да би да го видам
што преблиску ми е
а околу мене се вие
и да бидам
...а јанса зла ме пие
брзина крие
и во зборот тма
таи бавна смрт
Yildirim Aşk
низ мене гори
таа Нежност што сум ја клучел
а Нежна Шифра
ми отклучила простори
Сум учел
просторот отклучен
низ мене
изменет
збори
и гори
во Едното

UNLOCKING

Above myself
on the Zulfiqar sword
I sit
the tiniest
from the highest
like Naqshband
watching
the Circle
to see
that's too close to me
but around me it reels
and I to be
...eaten by doubt ill
speed that conceals
and dark is the word
slow death that hides
Yildirim Aşk
that Tenderness which I've locked
through me it burns
and a Tender Code
realms unlocks
I've learned
the realm unlocked
through me
changed
talks
and burns
in the One

зад Дното
во Коренот на сè
а Едното е Две
во Круг кај се гонат
и слевање
низ Едното сонат
што во Две се сви
и се скри
на Дното
каде Едното
секогаш
е Три

Еден е
а за него
Една е
а за Неа
молчи
за Нас
целата вселена знае
и молчи...
Зад нас
целата вселена трае
и молчи...
...Никој да не знае што е...
Смеј се
огледало ќе сум твое

beneath the Ground
in the ultimate Root
but the One is Two
in a Circle where they run
dreaming of a bond
through the One
that in Two reeled
hidden to be
on the bottom Ground
where the One
always
is Three

One is He
and for him
One is She
and about Her
mums
about Us
the whole universe knows
and mums...
Behind us
the whole universe endures
and mums...
...No one about it should know...
Laugh
a mirror I'll be yours

„Врви и пак заспиј... дозволено ти е
ако во срцето љубов немаш ти
Врви и пак заспиј... неговата љубов и тага
сал за нас се достапни
а ти врви и пак заспиј... јас изгорен бев
од сонцето на тагата на љубовта
таков копнеж во срцето немаш ти...
Врви и пак заспиј
патот на љубовта има седумдесет и две патеки
и безброј насоки.
Твојата љубов и религија
лицемерие сал и измама ги сви
врви и пак заспиј...
не примаам ништо друго освен крв и болка
а ти лакомства најпривлечни
и по секој пир да втонеш в блудни сни
врви и пак заспиј
на парчиња ја раскинав рубата своја од зборови
и од желбата за говор се ослободив
Ти кој гол сеуште не си
врви и пак заспиј“

Целалудин Руми Мевљана

“Go back, go back to sleep... Yes you are allowed
You have no Love in your heart,
Go back to sleep... His Love and his sorrow
are exclusive to us
you go back, go back to sleep... I have been burnt
by the sun of the sorrow of Love
You have no such yearning in your heart...
Go back, go back to sleep
The path of Love has seventy two folds
and countless facets.
Your love and religion
is all about deceit and hypocrisy
go back, go back to sleep...
I consume nothing but pain and blood
and you, the finest delicacies
and of course after each feast you may want to take a
nap... go back, go back to sleep
I have torn to pieces my robe of speech
and have let go of the desire to converse.
You who are not naked yet
go back, go back to sleep.”

Jalaluddin Mevlana Rumi

РАЗГОЛЕНА ЦРНИНА

...Ќе шетаме по брегот
на минатогодишната есен
и ќе ја чекаме плимата
на пролетта што нема да дојде...

Е. Д.

Неземни еха вертикално се шират
низ иконите
во обратна перспектива
низ вековите
зад строгиот ред
низ Темното здива
Подземното притаено
ваби и едначи
Оган со Огнот
наго
Голо превртување
низ Осамата
морничаво распостелено
пред Дамата
бел балдахин или одар
скришно милување на инфинитиви
епистоли никогаш незавршени
.....деликатно диви“...
изобразби на Таинственоста

UNVEILED BLACKNESS

...We'll walk along the bank
of yesteryear's fall
and we'll be waiting for the tide
of spring that won't come...

E.D.

Unearthly echoes vertically spreading
through the icons
in an inverse perspective
through the ages
beyond the strict order
through Darkness sighing
the Underworld furtively
decoys and equals
Fire with Fire
bare
Naked tumbling
straggling eerie
through Solitude
in front of the Lady
white baldachin or hearse
covertly caressing of infinitives
epistles ever-unfinished
... "delicately fierce" ...
depictions of the *Mysterious*

Разголена Црнина
од твоето огледало
од мојата икона жива
се одзерцува Belladonna
тоа отровно зрно
на прозрението
облизнето зад Празнината

Знаеш ли дека те паметам
пред почетокот на времето познато
од минато кружно
во несовршено идно
плусквамперфект некој
опседнат од грозното
шеметно
повторување на пропаѓањето
низ епохите
зад синегдохите
предвидливи
мумифицираната убавина
на Madona Purificata
Esclarmonde de Foix
од трубадурските алби
...со таламбаси и химни
со кимвали и фалби...
„...сета слава не за нас,
не за нас,
а за името твое Господи...“
не споменувајќи го
се одзива тишината
и крвта од зад вековите
в блик напина во небиднината
и со долго чекање сон
нестрпливиот на смртно искушение го става...

Unveiled Blackness
from your mirror
from my living icon
Belladonna reflects
that poisonous grain
of the illumination
twinned beyond Emptiness

Do you know that I remember
you before times known begun
from cyclic past
into imperfect future
some plusquamperfekt
obsessed by the gruesome
dazed
repetition of decay
through the epochs
behind synecdoches
predictable
the mummified beauty
of Madona Purificata
Esclarmonde de Foix
From troubadour albas
...with kettledrums and hymns
with cymbals and praises...
“...Not unto us, O Lord,
not unto us,
but to thy name give the glory...”
without uttering it
silence responds
and the blood behind the ages
rushes in spurts into oblivion
and by a long wait on a dream
for the restless a deadly temptation unfolds...

има ли меч,
има ли доволно остар меч
да падне оваа патетична глава...

„...Не за нас, не за нас,
а за името твое Господи
сета слава...“
и пак Оган во Огнот
зад познатото
умот што го зари
зад иконите и златото
во отровна огница
Крв невина страда
Валдези, Хугеноти, Патарени, Катари
од Окситанија до Тулуза
од Драговитија до Лонгобарда
Camp dels Cremats
Монсегир е таа
колосална клада
од која кон небото низ чад
предсмртна литија
низ химна од недоброј души се вдава
„...Не за нас, не за нас,
а за името твое Господи
сета слава...“

Бартоломејска насмевка
и византиска пресметана студеност
зад прекрасната става
што совршено и прилега
на Црнината Разголена
разболена за насмевката
од Машкото во себе иљач таа бара
за вековната кобна осуденост
да се владее со заблудата прастиара...

is there a sword,
is there a sharp enough sword
for this pathetic head to fall...

“...Not unto us, not unto us,
but to thy name give the glory,
O Lord...”

and Fire inside the Fire again
behind the absolved
which illuminates the mind
behind the icons and the gold
innocent Blood suffers
burning in poisonous fire
Valdesi, Huguenots, Patharens, Cathars aligned
From Occitania to Toulouse
From Dragovitia do Longobardes
Camp dels Cremats
Montsegur is that
colossal pyre
from which in the skies through smoke
a premortal procession
of countless souls through a hymn rises higher
“Not ours, not ours,
but thy name, O Lord
to be admired...”

Bartholomew's smile
and calculated byzantine coldness
behind the outlook that inspires
and perfectly suits
the Blackness Unveiled
yearning for the smile
seeking remedy from the inner Male
for the fatal age-long sentence
to rule by the ancient tale ...

дека Облак во облик
на крст или меч
се појавил на небото на Византион
или психоделичен привид
било тоа на инцестуозниот цар
In hoc signo vinces
што прочитал
и со крв го вкрепил кобниот трон
во брокат и злато опточен
опседнат по моќта
и болниот порив дрочен
жртвувал ли принцеза
за династички приплод
ко подмолност скриена
што се дава на дар
во најтемна прелест што мами
и влече
за последниот глед
да го врами
во челичен блесок
на Toledo Salamanca
и безмилосно да пресече
колкав меч
толкава сенка
а мечот е најкус пат од главата до славата
или само стрелка е Тој
на часовникот осамата што ја мери
а ти си Дамата
среде празните двери
убавината сколната
низ вековите што ја носи ко бреме
или Мечот е само стрелка
на часовникот
осамата што ти ја мери
запрен во нечие туѓо невреме

that a Cloud shaped
like a cross or a sword
appeared in Byzantion skies
or was it a psychedelic illusion
of the incestuous emperor
In hoc signo vinces
that has read
and strengthened with blood the fatal throne
in brocade and gold rimmed
obsessed over power
and the urge sick with greed
has he sacrificed a princess
for a dynastic breeding
hidden perfidy
as a gift offered
towards darkest deception that lures
and pulls
the final glance to frame
in a contour
of steely glint
of Toledo Salamanca
and to ruthlessly cut through
bigger the sword
taller the shadow
but the sword is the shortest path into death
or only an hour-hand It is
on the solitude measuring clock
and you are the Lady
inside the empty court
carrying the burden of cursed beauty
through centuries aligned
or the Sword is just an hour-hand
on your solitude measuring
clock
stopped in someone else's nontime

.....

„Април е најсуровиот месец, раѓајќи
јоргован од мртвата земја, мешајќи
спомен и желба, будење
зачмаено корење со пролетен дождец...“

Т. С. Елиот „Погребување на мртвите“

Стравот и храброста
се бајати обланди
што упорно ги дробиш
топејќи ги мирно
во шолја „Darjeeling“... во пет
отсутно втренчена
зад полупрозирните веранди
во празното... небаре не од овој свет
уживајќи во самотијата
месмерички загадочна
со задочен презир
кон прозрената фаталност
во судот конечен,
неприкосовено точна
без јалови силогизми
без делничка баналност
во самотијата... ужива
„Деликатно Дива“
отвора пасијанс

.

“April is the cruelest month, breeding
Lilacs out of the dead land, mixing
Memory and desire, stirring
Dull roots with spring rain...”

T. S. Eliot “The Burial of the Dead”

Fear and courage
are wafers stale
which you persistently crumble
dunking them calmly
in a cup of “Darjeeling”... at five
behind the semi-transparent verandas
absently stared
in the emptiness... outworldly alike
taking joy in solitude
mesmerically enigmatic
with despite behind eyes
towards the baffled fatality
with an ultimate notion,
unquestionably precise
with no infertile syllogisms
with no workaday banality
in solitude... joyful she is
“Delicately Fierce”
opens a passians game

однапред извесен
чудно почнат
за уште почудно да сврши
пред да сети
а веќе станал плен лесен
оној што редот на амазономахијата
се дрзнал да го скрши

Шенберговите Квартети
и разговор за бонсаи
Таа се обидува да се сети
крај шољата истинат чај
да го определи
ликот од сонот
но се чини сè е попусто
и повторно тоа познато чувство
што го враќа прогонот
и проклетството на Убавината
што ја носиш ко бreme
нечие ненаметливо присуство
и дијалог обичен сосем
за променливото пролетно време
....Времето сегашно и времето минато
се обете можеби присутни во времето идно
а времето идно содржано во времето минато
ако сето време е вечно присутно
на сето време искуп му нема...“
и данокот што го зема
како моето костоболие оракуларно
Времето сегашно и времето нестварно
затворено во огледалото
на отсонуваното утре
во идното вчера
е тоа што на детството да мислиш те тера

previously decided
peculiarly started
for even more peculiarly to end
before he came aware
already he became an easy target
he that the order of the amazonomachy
dared to offend

Schoenberg's Quartets
and conversation about a bonsai tree
She attempts to recollect
beside the cup of chilled tea
to call back
the visage from the dream
but all seems in vain
and that familiar feeling again
that brings the exile back in
and the damnation of the Beauty
as a burden which you carry
someone's discrete presence
and for the changeable spring weather
a dialog quite ordinary
"...Time present and time past
Are both perhaps present in time future
And time future contained in time past.
If all time is eternally present
All time is unredeemable..."
and collects the toll
as the oracular boneache I feel
Time present and time unreal
in the mirror concealed
of the dreamt tomorrow
into the future yesterday
is what on childhood makes you contemplate

во себе повторувајќи ги
заборавените синкопи
на броенки неразбирливи
зборови туѓи а блиски по тон
О... мони... мони ма... ака... деми... фенси... фа...
за в час да се стопи
во кошмарно ехо од нечиј познат сон
и да завлече по потоните на совеста
со молк пред иконите
да ја вивне страста
и прелеста
и власта
над соковите здржани
што подмолно болат
Пјотр Илич Чајковски
Баркарола
Јуни
осамено бидермаер огледало
среде полиња 'ржани
Драга Мадам
Јуни е најлудиот месец за сурово будење
за скришно
за страсно блудење
низ поткожни еха прегласни
внатре-себе-сам
и метафизичко чудење
пред допирите во најава
сè уште нејасни
а така кобно познати

Може ли да се сфати
Вечното
и само по себе
Конечното
првично сознание

repeating within
the syncopes forgotten
of incomprehensible counting rhymes
strange words but similar in tone
O... moni... moni ma... aka... demi... fensi... fa...
at once to become a molten
echo from someone's nightmare well-known
and to drag towards the crypts of conscience
mute before the icons
to rise the passion
and the deception
and the domination
over the juices confined
that subversively hurt
Pyotr Ilyich Tchaikovsky
Balcarolle

June
lonely Biedermeier mirror
amidst fields of rye
Dear Madame
June is the craziest month for rude awakening
for furtive
for lustful debauching
through echoes under the skin and loud
within-self-alone
and a metaphysical wondering
before the touching announced
still conceived in doubt
but so fatally known

Is it possible to fathom
the Eternal
and by itself
the Final
primal cognizance

за Непостоењето
да те врати
во претпоставеното Време Сегашно
Време Страшно
за отворање прозорци, души и Цигански Тарот
во куќата со прекрасно уреден парк
во Ебрингтон Глостершир
...во кадифената фотелја
крај огништето од травертин
загледана во жарот
сета облизнета во пламен
а зад тебе мир
и потполно предавање
пред ликот врежан во камен
пред апсолутната прелага
доведена до непрепознавање
или само дел од вечноста врамен
во огледалото
отаде стравот што се всира
и ти се вовира во утроба
подмолно опседнувајќи те цела
низ најчистото ти гроба
да восомнежиш и двоумиш
и пак пред истото
да осамнеш в бол

.....

of Non-existence
for you to be thrown
back in the supposed Time Present
Time Unpleasant
for opening windows, souls and Gypsy Tarot
in the house with a wonderfully designed park
in Ebrington Gloucestershire
...in the velvet armchair
beside the travertine fireplace
at the embers stared
whole twinned in flame
and peace behind you, my dear
and a complete devotion
before the image in stone engraved
before the absolute deception
brought to non-recognition
or only a part of eternity framed
in the mirror
peered beyond fear
and gets into your entrails
insidiously possessing you whole
in the purest digs a grave
for you to be dubious and doubtful
and before the same again
to dawn in pain

.....

„Како пасмо од лабава свила
дувнато од сид
Таа чекори крај оградата од една патека
во Градините Кенсингтон
и умира лека полека
од некој вид прочувствено бескрвие.“

Езра Паунд „Градината“

Низ лавиринтите
низ ходниците
низ колонадите
низ катакомбите
низ криптите
низ нишите
низ аркадите
Таа минува
со чекор самоуверено цврст
црвеноса туѓинка
од Валкирите
од Бахките
од Мајнадите
распната роза на крст
останата во времето
или од невремето вратена
за ненаплатена некоја кармичка недоследност
врзана за „ликот резан“
и сомнежот во сопствената чедност
што постојано се обновува
губејќи вредност
сè она стекнато пред мигот
што со сознанието кобно
во двоумење оковува

“Like a skein of loose silk
blown against a wall
She walks by the railing of a path
in Kensington Gardens,
And she is dying piece-meal
of a sort of emotional anemia.”

Ezra Pound “The Garden”

Through the labyrinths
through the halls
through the colonnades
through the catacombs
through the crypts
through the niches
through the arcades
She passes by
with a pace solid and bold
a red-haired stranger
of the Valkyries
of the Bacchantes
of the Maenads
a crucified rose
stuck in time
or from nontime retrieved
because of some owed karmic inconsequence
tied to the “image engraved”
and the doubt in her own innocence
constantly that regenerates
loosing in value hence
all acquired before the moment
that by the ill-fated epiphany
in hesitation enchains

...чадот од цигарата
молчењето гробно
пред повтежот
што буди
вулкани згаснати дамна
„...Има ликлада,
има ли доволно голема кладата
да пламне оваа истината гламна...“
Додека седиме во градското бистро
и зборуваме за Игнасио Лојола и за Торквемада
полека пиејќи го попладневното кафе
се губам во псевдоисториска тирада
за Жак де Моле и Јан Палах
...за апсурдот на спектакуларното автодафе
третата од Скријабин – „Божествената Поема“
„Luttès“
„Voluptès“
„Jeu divin“
сраженија
игри
задоволства плотни
Возвишена Драма пред вечноста нема
пролетно будење на течности скотни
во вртлог што влече и тивко подзема
лудилото на виолините
...Скријабин бил редовен гост
на теозофските сеанси на Мадам Блаватски
распнат меѓу хронична хистерија
и сардонична езотерија
а сега ќе ве замолам да ме извините
не се снаоѓам баш најдобро на оваа тема
...и ќе одам
...ме чекаат

...the cigarette smoke
the silence gravelly
before the lust
that awakens
volcanoes that long-ago extinct are
“...is there a pyre,
is there a high enough pyre
to flare this cooled char...”
As we seat at the city café
and talk about Ignatius of Loyola and Torquemada
slowly drinking our afternoon coffee
I’m losing myself in a pseudo-historical tirade
about Jan Palach and Jacques de Molay
...about the absurdity of the spectacular auto-da-fê
the third by Scriabin – “The Divine Poem”
“Luttes”
“Voluptès”
“Jeu divin”
struggles
delights
divine play
Exalted Drama mum in front of eternity
spring awakening of the liquids that impregnate
in a whirl that pulls and quietly
the frenzy violins undertake
...Scriabin was a regular guest
at the theosophical sèances of Madame Blavatsky
crucified between chronic hysteria
and sardonic esoterica
but now please excuse me if I take a break
I’m not well-versed on this topic
...and I’ll be leaving
...I’m awaited

...имам предавање од шест
...догледање
...се надевам не ви го нарушив
елиотовски строгиот и елегантен верс

.....

...at six I have a class
...so long
...I hope I haven't disturbed your
Eliotish strict and elegant verse

.....

„Постојаноста кај мудреците
е само една вештина
да се стегне во срцето
сопствената возбуда“

Франсоа Ларошфуко

Јуни процуте со чудење
пред хроничните несоници
и есенската реума
но сепак сè уште мислам
дека е најлудиот месец
за сурово будење
од немушти крици
од заробената пнеума
во мојата коскена срж
од црните птици
во вртоглава спирала
над жолтата 'рж
пејзаж совршен
за самоубиство на пладне
лишено од поза и самосожалување
....и нека падне таа патетична глава,
нека падне...“

без тестаментални воздишки
без предупредување
и Винсент сопствените крици
ги слушал од друго место
мачејќи се да им го пресретне патот
и да ги следи
во некој Јуни ист како овој
со кумулонимбуси густи ко тесто
а под нив шизофренија од црно и жолто
...сончогледи, сончогледи

“The constancy of the wise
is only the talent
of concealing the agitation
of their hearts”

Francois de la Rochefoucauld

June blossomed in wondering
before the chronic insomnias
and the autumn *rheuma*
but nonetheless I still think
that it is the craziest month
for rude awakening
from the mum howls
from the confined *pneuma*
inside my bone marrow
from the black crows
in a vertiginous spiral
above the rye yellow
perfect landscape
for a suicide at noon
of pose and self-pity deprived
“...Let this pathetic head fall
to its doom...”
without warning
without testimonial sighs
and from away Vincent has been hearing
the howls of his own
struggling to intercept their path
and to follow them for hours
in some June same as this
with cumulonimbuses thick as dough
beneath them a schizophrenia of black and yellow
...sunflowers, sunflowers

дали... смртта секогаш ти врви од лево
и преблиску до срцето ти стои
и дали... во ултимативното движење
е семантиката на гревот
а всушност ништо од сето тоа и не постои
само искушението простум да се достоин
во инверзното стилско огледало
на потсмевот
Твоите детски раце
со мекост на мачешки шепа
допири
допири
и нештото што за допирот кобно се лепи
и пленик бива на кротката
но само навидум незбидната жртва
„...Ержебет Батори колку што помнам јас
е веќе пет столетија мртва
и немам намера да умрам
додека не ве уништам вас!...“
Каков прекрасен предизвик
што не може да се одбие
... En Garde Madam
нека паднат венецијанските маски
нека паднат
и тој преубав лик
зад стравот што се крие
зарем сè уште е сам
и вие страста ко волчица гладна
од себе во сон што се трие
нека паднат венецијанските маски
нека паднат
Паднала и Масада
паднал Константинопол
паднала Бастиља
...и вие како да сте паднале од „Небото над Берлин“

does... always death pass by on the left side
and stands too close to your heart
and does... in the ultimate motion
semantics of sin lie
but actually all of that does not exist
only the temptation upright to resist
in the inverse stylish mirror
of the ironic smile
Your childish hands
soft as kitty's paws
touches
touches

and the thing that to the touch is fatally stuck on
and a captive becomes of the gentle
prey, only seemingly unrealized yet
"...Erzsèbet Báthory as far as I recall
is already five centuries dead
and I have no intention to die
before I destroy you whole!..."
What a wonderful challenge
that cannot be refused
...En Garde Madam
let the venetian masks fall
let them fall
and that gorgeous image
behind fear that covers
is it indeed still lonesome
and lust howls like a hungry she wolf
in a dream itself that nuzzles
let the venetian masks fall
let them fall
Masada has fallen too
Constantinople has fallen
even Bastille

...seems like you have fallen from "The Sky over Berlin"

и дали крилјата се инструмент на страста
или власта над страста има восочни крилја
...Залудно паднала Бастилја
и таа кралска глава под гилотината
се стркалала во корпа
и погледот на Марија Антоанета
останат врз прекрасните кадрици на грофот Каљостро
каква патетична епизодија
каква историска оперета
Vostro nome gloria
Gloria del nome vostro
Gloria del nome vostro

.....

and that the wings are an instrument of passion
or the domination over passion has waxy wings
...Bastille has fallen for nothing
and that royal head under the guillotine
has tumbled into a basket
and the glance of Marie Antoinette
left upon the wonderful curls of the count Cagliostro
what a pathetic episodica
what a historic operetta
Vostro nome gloria
Gloria del nome vostro
Gloria del nome vostro

.....

„...Секоја желба го понижува
збирот на нашите вистини
и нè принудува да ги преиспитаеме
нашите одречувања...“

Емил Сјоран

Четири и петнаесет
небото е Византиски Сино
времето сегашно и времето идно
честички пребегани во некое време ино
Туѓо Време за азил во вљубен фотон
во запрено неутрино
паметење што чува од јаловата едност
меѓу прамислата и чинот
четири и петнаесет
утрото е Византиско Сино
прелестувајќи околу привидот
кој никогаш вистината не ја крие
туку таа сама прикрива
дека всушност ја нема
Рано е
или предоцна можеби за нас
а зад привидот
вистинитоста рие
и здив по издив кобно обзема
ова утро
Византиско Сино
...и тоа што не ти се спие
или можеби
само така мене ми се причинува
ме тера пак низ иконите да всирам
и отаде да минувам

“...Every desire degrades
the sum of our truths
and forces us to reconsider
our denials...”

Emil Cioran

Quarter past four
a Byzantine Blue sky
time present and time future
corpuscles exiled in some other time
Alien Time for asylum in a photon in love
in a stopped neutrino confined
memory of the sterile singularity is kept
between the act and the archi-devise
quarter past four
Byzantine Blue morning rises
delusioning about the simulacrum
that never hides the truth indeed
but the truth itself conceals
her own nothingness
It's early
or too late for us perhaps
and behind the simulacrum
truthfulness burrows deep
and breath by breath fatally obsesses
this morning
Byzantine Blue
...and the fact that you're not asleep
or perhaps
it's just an illusion of mine
through the icons again urging me to stare
and to pass through to the other side

прелестувајќи
низ тајните азбуки на стравот
да пребирам
како по белите клавиши
на одамна неотвореното пиано
безнадежно обидувајќи се
страста да ја смирам
но предоцна е
...или можеби е само ужасно рано
ужасно рано за нас
така претсмртно преплашени
и така декадентно смели
како Венера и Марс од Ботичели
Таа воздржана, строга
и божествено бледа
а Тој ласцивно завален
во опиумски сон
...и што ли ме навраќа на легендата
за Лебедот и Леда
за Сфингата и Ојдипот
за Нимфите и Фаунот
или можеби беше Мадам Медуза
и некаков горопаден Грифон
кој ли ќе го знае...
Ден е веќе надвор
безобразно сончев и обичен
а чувството за неповратна изгубеност
сè уште трае
на масата неколку кроасани
марципан во златна обвивка
кутија цигари
...и расплет сосем нелогичен
на таа ноќна еквилибрија нема
Велиш... стани

delusioning
to pick through the secret alphabets
of scare
like on the white keys
of the piano a long time closed
hopelessly striving
to tame the flare
but it's too late
...or it's just terribly early, I suppose
terribly early for us
so deadly terrified
and so decadently courageous
like Botticelli's Mars and Venus
She - restrained, strict
and divinely pale as dawn
and He - lasciviously laid back
in an opium dream
...and what is bringing me back to the legend
of Leda and the Swan
of the Sphynx and Oedipus
of the Nymphs and the Faun
or perhaps it was Madame Medusa
and some obtrusive Griffin
who is to know...
It's already a day outside
obscenely sunny and dull
and the feeling of irretrievable lostness
still holds
on the table a few croissants
marzipan in golden wrapping
box of cigarettes
...and an epilogue completely illogical
of that mum equilibrium in the night
You say... be gone

ако останеш
сè ќе биде поинаку
Стани и замини
ако останеш
опасност постои
да те засакам
и да нè снема
од оваа прекрасна мансарда
Византиски Сина
Тебе како вљубен бесмртник
Мене како Мелузина

.....

if you stay
all will be different
Get up and be gone
if you stay
there is a risk
that I will fall in love
and we'll vanish out of sight
from this beautiful mansard
Byzantine Blue
You as an enamoured immortal
and as a Melusine I'll vanish too

.....

„Ништо не е вистинско
и сè е дозволено“

Хасан-и-Сабах

Таа што е Вселена
во молкот
и бдее
отворена до бесконечност
и на делење низ просторот
во кружната вечност
подготвена не е
одново да убие
зад насмевка да скрие
празнина мимикрирана вешто
пред погледот впиен
во одразот
од конкретност лишен
на дамна посакуваното нешто
во внатрешен монолог стишен
некоја друга Таа е Ти
претворена во ехо
на она што Тој некогаш бил
и во пропаѓањето возвишен
нешто меѓу суета и самоизмама со стил
како Старецот од Аламут вела
ништо не е вистинско
и сè е дозволено
и мансардата полека
замирисува на хашиш
и тоа што на моето колено
е твојата рака
воопшто не значи дека веќе не се плашиш
од тивкото губење

“Nothing is true,
everything is permitted”

Hassan-i Sabbah

She that is Spaced
in silence
and keeps vigil
open to infinity
and to division through space
in the cycling eternity
she is still
not prepared to kill
behind the smile to conceal
voidness disguised skillfully
behind the glance soaked in
the reflection
of tangibility deprived
of the thing long-time sought wishfully
in a quieted monologue inside
You is some other She
transformed in an echo
of what once was He
and glorious in the decline
mix of mannered self-deception and vanity
like the Old Man of Alamut, I say
Nothing is true,
everything is permitted
and the mansard slowly
of hashish starts to smell
and the fact that your hand
is on my knee
doesn't mean at all that you're not compelled
by your quiet loosing

во Огнот што мами
под ова Визатиско Сино Небо
така очајно сами
и така беспомошно голи
и добога
зарем треба некој да ве моли
да не ги претворате мугрите
во банални мелодрами

Студенилово како да го знам
од некој Шенбергов квартет
во исчашен де-мол
или ако повеќе милувате
во ре-минор
и тоа што ме оставате
безнадежно сам
опседнат од некој
заборавен профил на бол
загледан во небово
Византиско Сино
утробата ми ја полудува
и ме претвора во подвижна клада
.....со Оган да се излечи
тој што од Огнот страда“ ...
би рекол Елиот
и секогаш некој
некому негде
за нешто пресудува
и пепелта
во океанот мирен ја расфрла
со крик ужасен
наднесен сиот
над пропаста врла
мачен од стравот
дали полудува
додека за љубовта пелтечи гласно

in the Fire that tempts
under this Byzantine Blue Sky
desperately by ourselves
and so helplessly nude
and for God's sake
should someone beg you not to
covert the dawns
into melodramatic clichès

As if I know of this coldness
from some Schoenberg's quartet
in a twisted D-minor
or in Re-minor
if you prefer more
and the fact that you leave me
hopelessly alone
possessed by some
forgotten profile of pain
stared at the sky
Byzantine Blue
that grows mad inside
transforming me into a walking pyre
..."To be redeemed
from fire by fire" ...
as Eliot would say
and there is always someone
that somewhere for something
another one's sentence decides
and scatters
the ashes in the ocean in peace
with a horrifying howl
entirely leaned over
the great abyss
is he going insane
while he stammers loudly
about love, tormented by fear

или само тивко ја изнудува...
напорно е веќе
и не е ни битно
и можеби е подобро
да остане нејасно

.....

or just extorts her quietly...
it's becoming exhausting already
and it does not even matter
and maybe it's for the better
to remain unclear

.....

Патот зад тебе
и патот пред тебе
одрази нејасни се на страста
низ елементите чисти да се талка
по пергаментите
по палимпсестите
да се гребе
слој по слој
со хируршки студена прецизност
и посветеност на весталка
со привлечност кобна
достојна во сјајот
на нечија апокрифна
„Намиглива Мадона“
и кога ги носиш тиркизите
се враќаш ли во Аризона
повторно соочувајќи се со крајот
во почетокот
и почетокот на крајот
патот зад тебе и патот пред тебе
одрази нејасни се на поривот
низ елементите чисти да се талка
да се надушка
на времето идно здивот
затворено
во ониксот на твојата алка
купена можеби една зима во Виена
или можеби сепак беше Прага
така умна
а в миг збунета
и пак само жена
велама само
а не сама
госпоѓице драга

The path behind
and the path ahead
are blurry reflections of lust
through the pure elements searching
for the pergaments
for the palimpsests
to scratch
layer after layer
with surgically cold preciseness
and devotion of a Vestal Virgin
fatally attractive
venerable in the splendor
of someone's apocryphal
"Winking Madonna"
and when you wear the turquoises
are you going back to Arizona
again facing the end
in the beginning
and the beginning of the end
the path behind and the path ahead
are blurry reflections of the need
through the pure elements to ramble
to sniff
the breath of times to be
locked
in the onyx on your bangle
bought one winter in Vienna maybe
or perhaps in Prague it all begun
so smart
but confused in an instant
and again a woman only
I say only
not lonely
dear Madame

Сезар Ваљехо...
еден четвртот во Париз
„...во секавањето на тоа
и веќе сликата ми е јасна...“
да талкаме низ Лувр
да исчезнеме крај Сена
така умна и преубава
како Ирина Ласкарис
умна а в миг збунета
и пак само жена

Понекогаш фрлам Ји-Џинг
уште поретко потамина избирам руни
понекогаш Кјеркегор
понекогаш Диванот на Мевљана Руми
а вам повеќе ви прилега пасијанс
Подмолен транс
од кој не ве фаќа место
и третата од Камил Сен Санс
„Organ“
Alegro moderato presto
и толку

.....

Cèsar Vallejo...
one Thursday in Paris
“...on a day
I already remember...”
we stroll through Louvre
along Seine we fade slowly
so smart and gorgeous
like Irina Lascaris
smart, but confused in an instant
and again a woman only

Sometimes I throw I Ching
even less often I pick runes when it's gloomy
sometimes Kierkegaard
sometimes the Divan by Mevlana Rumi
but more convenient for you is passianss
Wicked trans
that makes you restless
and the third by Camille Saint-Saëns
“Organ”
Alegro moderato presto
and that's it

.....

Сонот зад тебе
и сонот пред тебе
одрази нејасни се на поривот
низ непознатото во себе да се копа
без страв од болка
во најкревкото да се загребе
меѓу срцебиењето и здивот
да се проникне
таа загадочна синкопа
подмолно размножена
во твојот молк
во сонот ти преплашена
три бестии те гонат
зад петици ти се
слон
крокодил
и волк
те гонат
или те чуваат од себеси сама
заборавените предци
тотемски животни
играјќи инверзно
ритуална драма
сè помалку грамотни
сè повеќе плотни
...а ти со оловен чекор
сите сили
да потрчаш ги впрегаш
пред бестиите што се тивок
метафизички декор
на најпитомото во тебе
од кое се мачиш и бегаш
но попусто
и повторно истото чувство

The dream behind
and the dream ahead
are obscure reflections of the urge that
digs through the unknown within
without fear of pain
the most fragile to abrade
between the heartbeat and the breath
to solve
that syncope puzzling
subversively multiplied
in your silence
in the dream you're terrified
three beasts are chasing you
upon your heels are
an elephant
a crocodile
and a wolf
chasing you
or those are ancestors forgotten
guarding you from yourself
in a ritualistic sacrament
played reversely
by the totems
less and less prudent
more and more vehement
...and with a heavy pace therefore
you gather
all your strength to run
before the beasts that are a quiet
metaphysical décor
of the tamest in you that oppresses
and you wish it would be gone
but it's all in vain
and the same feeling again

на предсмртен трептеж
и пад во понорна длабина
препотена будејќи се
од тешкиот дремеж
...„таа чекори крај оградата
на една патека
во Кенсингтонската Градина“ ...
пресретната во намерата
примајќи го Она на дар
по кое како по плен
беше тргнала да го земеш
Сонот зад тебе
и Сонот пред тебе
„Вознемирувачките Музи“ на Џорџо де Кирико
и „Сонот на Андрогинот“
од Рене Магрит
Пионот е жртвуван
(звучи малку бедно)
Кралот е мртов
да живее Кралот
велемајсторско предавство
или сосем предвидлив „Дамин Гамбит“
сега е Сè Едно

.....

of a premortal tremble
and a fall into a precipitous deepness
waking in sweat
from the heavy slumber
..." She walks by the railing
of a path
in Kensington Gardens"...
caught in the intention
excepting as a gift That
after which you're headed for
as after a prey to capture
the Dream behind
and the Dream ahead
"The Disquieting Muses" by Giorgio de Chirico
and "The dream of the androgyne "
by Renè Magritte
The pawn is sacrificed
(a bit miserably that sounds)
The king is dead
long live the king!
grandmaster betrayal
or a completely predictable "Queen's Gambit"
now it is All One

.....

Пред Ангелот на Благовештението
од Свети Георги – Курбиново

Бело недоразбирање
меѓу димензиите
тетрактис
и клуч питагорејски
за дверите
светиите
зад капиите
полукружна Тишина си што опседнуваш
меѓу каменот и вдохновението
и која е Таа
или Тој
пред кого загадочно се наведнуваш
како рамнодушност
пред искушението
Вселената меѓу три агли да се врами
и тој ни тажен ни среќен лик
е причината што помислувам на Модилијани
или тоа се дланките нестварно долги
и како утроба женска што чека... празни
ословен нечиј молк
зафаќаш ли со нив
во згустен ознаковен здив
вис
стис
тетрактис
и Длабоко Синило
кон горе што ваби и дразни
кон Огнот векутума жив
и со потег секавично точен
сознанието заборавено го враќаш

In front of the Angel of the Annunciation
from St. George – Kurbinovo

White misunderstanding
between measurements
tetractys
and a pythagorean key
for the courts
the sacraments
behind the gates
semicircle Silence that obsesses you are
between the stone and the inspiration
and who is She
or He
before which you mysteriously bow down
like indifference
before the temptation
the Cosmos between three angles to frame
and that not sad nor happy face
is the reason I recall Modigliani's name
or it's the palms unrealistically long
and as a womb that awaits... empty
do you grasp with them
someone's pronounced silence
in a condensed denoted breath
solstice
stone bliss
tetractys
and Deep Blue
towards up alluringly tempting
towards the Fire long ago set
with a move swift as lightning
you bring back the cognizance forgotten

од времето кружно
запрено в час
на двоумење
теодикеја
прелест
и соблазни
меѓу Ерминијата строга
и поривот дрочен
меѓу надежта и стравот
нем постилаш глас
„...а жените во собите одат
сал горе-долу
зборувајќи за Микеланџело...“
недоразбирање бело
недоразбирање бело
меѓу димензиите
вис
стис
тетрактис
Ерик Сати и Гимнопедиите
ружин крст зад канонот
гноза пренесена во сонот
и панделката на Гаврил
криптограм на Тетраграматонот
скри
се скри
и сè скри
и муклес
...глаголат драпериите
троедини форми
кријат чуден знамен
во аголниот камен
бела забуна меѓу димензиите
Муклевај Гавриле

from time cycling
stopped in an hour
of doubt
theodicy
deception
and lusting
between the strict Erminia
and the eager urging
between hope and fear
you spread a mum howl
“...In the room the women
come and go
Talking of Michelangelo...”
white misunderstanding
white misunderstanding
between measurements
solstice
stone bliss
tetractys
Erik Satie and Gymnopèdies
Rosy Cross behind the canon
gnosis through the dream passed on
and Gabriel’s headband
cryptogram of the Tetragrammaton
has hidden
and itself hid
everything to hide
and shush
...the drapes lament
threefold shapes
like a strange omen engraved on
the head cornerstone
white misunderstanding between measurements
Shush Gabriel

глаголат драпериите
на десното рамо
дус-ѓонија
на левото
шестар втаен
од молк до полифонија
за ретките само
скивен и знаен
заумниот на знаците след
од видливата прелага на апсолутното
до бесмисла кристализирана
во идејата за ред.

the drapes lament
on the right shoulder
the Level and the Plumb
on the left
a compass concealed
from silence to polyphony
only for the rare
acknown and revealed
recondite signs that spread over
from the visible deceit of the absolute
to a nonsense crystallized
in the notion of order.

БЕЛЕШКА ЗА АВТОРОТ

Сашо Гигов – Гиш е поет, музичар, есеист и новинар роден 1968 год. во Скопје. Студирал општа и компаративна книжевност на Филолошкиот факултет „Блаже Конески“ во Скопје. Работи во Македонската радиотелевизија како уредник на ноќната програма во Македонското радио. Член е на Друштвото на писателите на Македонија од 1994 година. Ги има објавено следниве поетски книги:

- Чинодејанија* (1989)
- Ритуал и пепел* (1992)
- Птица и ишарет* (1993)
- Сенка низ прстен* (1994)
- Душата на градот* (1994)
- Просирно црно* (1997)
- Другиот тој ти* (1999)
- Кругот* (2000)
- Метахемија* (2004)
- Разголената црнина* (2007)
- Конзоламентум* (2008)

ABOUT THE AUTHOR

Sasho Gigov – Gish is a poet, musician, essayist, and journalist born in 1968 in Skopje. He studied comparative literature at the Philological Faculty in Skopje. He works as a moderator and late night show host with the Macedonian National Radio and has been a member of the Writers Association of Macedonia since 1994. He has published 11 books of poetry:

- Rites* (1989)
- Ritual and Ash* (1992)
- Bird and Omen* (1993)
- Shadow through a Ring* (1994)
- The Soul of the City* (1994)
- Translucent Black* (1997)
- The Other He You* (1999)
- The Circle* (2000)
- Metachemia* (2004)
- Unveiled Blackness* (2007)
- Consolamentum* (2008)

ЕДИЦИЈА
СОЗВУЧЈА

Сашо Гигов Гиш
КОНЗОЛАМЕНТУМ

Превод од македонски на англиски јазик
Драган Стојковски

Издавач
МАГОР ДОО Скопје, 2016

За издавачот
Горјан Лазаревски

Главен и одговорен уредник
М-р Павлина Аци Митреска Лазаревска

Уредник
Владимир Јанковски

Јазична редакција
Дејан Василевски

Техничко уредување
МАГОР ДОО Скопје

Тираж
300 примероци

Печати
XXXX

